

Никола Живановић

У СТАБЛУ ЗАРОБЉЕН КОВЧЕГ

ЦВЕЋЕ У ПРОЛЕЋЕ

Подсећа нас да смо бића природе
Када у радну свакодневицу унесе
Поленску кијавицу.
Тада се утврђени распоред руши
Природа се бори са роковницима
И неиспуњеним нормама
Затварамо прозоре и остајемо у кући
Иако је напољу леп радни дан;
Клонимо се башти и јавних паркова;
Избегавамо кафиће са цветном декорацијом:
Гледамо како наш град тоне у анархију.
На зеленим површинама помаљају се цветови
Плаве, црвене, жуте, беле и љубичасте боје,
А извежбано уво може чути
Исто толико различитих врста кијања

НИШАН

Када се кундак прислони уз раме
И кад се заузме положај за хитац,
Када се птица примири на најближој грани,
Увек има неко колено вишка
Нека кост која штрчи и неки бубрег
Који ће за десетак година отказати.

ЛОПТА У ВАЗДУХУ

Моја мајка, сва у ваздуху,
Без три чврсте тачке и ослонца
Незаустављива лопта у лету,
Хитац који се спрема за победнички гол,
Неухватљива, у цветном дезену,
Саксија која пада са прозора,
Право на главу пролазника.

МРШАВЉЕЊЕ

Мршава, нигде груди,
Кошчата задњица,
Прстење ти само
Спада са прстију
Када се скинеш гола
Остане само глава.

АУШВИЦ

Било је потребно да буде тако
Без разлога, без смисла,
Да има разлога то би био злочин
Не може се то оправдати разлозима

Било је потребно то урадити
Тек да би било урађено
Да бисмо били спремни
За неко мрачније доба
Да бисмо поуздано знали
Да човек, ипак, то може.

ЛЕПА ПЕСМА НА ТУВИМОВУ ТЕМУ

Још увек има вештих дрводеља
Који поравнавају ивице сандука
Дајући дрвету нову форму,
Ослобађајући у стаблу заробљен ковчег
Уз готово побожно поштовање дрвета.

Лекарска пракса више наличи месарској
Када сецирају мртваца не мисле о естетици
Купци неће вратити робу због неравних резова
Лабавих ручица, ексера који испадају

И све се чешће виђа лош дрводеља
Дрводеља што цепа стабло на годове
Откида пупољке, мрси гране
И у металну посуду пинцетом спушта
Две извађене, окрвављене јабуке.

ВЕЧНИ ЖИВОТ

Не могу да замислим вечни живот
А да не замислим исте цене дневних новина
Иста ограничења брзине

Мењале су се ствари кроз мој живот
Али само успутно. У дванаестој
Појавиле су се бубуљице и вишепартијски систем
Са маљавошћу груди дошла је и несташица бензина
У двадесет и петој добио сам хепатитис ц
А у двадесет и шестој сина
Свет се мењао истом брзином
Вучен погоном мога тела
Које се незауостављиво кретало ка смрти.

ЧИСТА САВЕСТИ

Сада нема потребе да журим, нема нервозе,
Ово јесте љубав али не таква која ће се понављати.
Зато нема потреба за брзином, не морам да мислим
О недовршеним пословима, обавезама која пропуштам

Овакви мали одмори од себе дају наду да се пропуштено
Ипак може надокнадити.

Сада нема потреба да верујем у чуда,
Довољно је да затворим прозор да се знојава тела не прехладе
И могу тако да лежим и не мислим ништа и не бринем.
Могу да изгубим дане, луксузно пропустим неку животну шансу,
Могу да будем срећан, не питајући се о туђим осећањима,
Могу спокојно, без журбе да чекам,
А свакодневни живот, као и смрт, увек долази на крају
И бесмислено је о њему мислити унапред.

ВЕЋ ВИЂЕНО

Откуда то да напрасно, у пола живота,
Без икакве припреме, изведем неки догађај,
Као да сам га одглумео, откуда то
Да уопште имам спремљене реакције на тако
Различите појаве и људе, да се заљубим,
Иако знам да је љубав књижевни клише
И да живот може да прође и без ње,
Па чак једнога дана и умрем неприпремљен,
Без јасне назнаке и доказа да смрт мора доћи,
Мада ме целога живота хвата трема
(страх је погрешна реч) када помислим на смрт,
Као да знам да је то део који се обично упропасти
Када и најбољи глумци испадну из улоге
Чини се да је сваки тај дејà ви сећање на безбројна
Понављања и увежбавања, негде ван света, у мраку,
У лабораторијама у којима се припрема живот,
Грч, инстинкт који углавном припада
Телесно-кинетичком памћењу, и само ретко
Успе да се пробије до некакве свесности,
Живот већ пуно пута испобаван и цензурисан,
Дотериван, а сва средства подешена тако
Да истакну ситнице. Предмети су
Стављани па уклањани са сцене,
У неком мозгу је све пажљиво планирано,
И ми смо се дуго припремали на сваки покрет,
Сваку реч, сваки прећутани, а подразумевани смисао
Да би на крају, на самој премијери,
Пред публиком, цвећем и дамама у првим редовима,
Доживели јединствени, непоновљиви фијаско.

НОЋНА ВРУЋИНА

Будим се, тело је разбијено у комаде
Измештено негде ван центра
Живот се повукао на периферију
Што даље од срца које упорно
Прекуцава последње утиске дана

Распао се систем моје коже,
Тактилно без чулности,
Без представе о мени,
О предметима који ме окружују,
Бесмислени осети, без идеја,
Изван телесности
У свету чистих додира.

КАД СМО СЕ РАСТАЛИ

Кад смо се растали обоје смо поново
Почели да пушимо. Свако за себе.
А заједно смо оставили цигарете.

Сина сам исправљао, допуњавао
Стихове које си га учила,
И слао га теби са новим
Полунаученим песмама.

Обоје смо тражили посао, стан, пријатеље.
Нисмо се виђали ни чули телефоном,
Нисмо се тражили, нисмо се питали,
Свакога дана све више
Личећи једно на друго.